

Έγραψε ο πολύς Καζαντζάκης: τρεις ψυχές - τρεις προσευχές. «Δοξάρι είμαι στα χέρια σου Κύριε. Τέντωσέ με αλλιώς θα σαπίσω. Μη με παρατεντώσεις, Κύριε, γιατί θα σπάσω. Παρατέντωσέ με, Κύριε, κι ας σπάσω.» Θέμα για περισυλλογή και στοχασμό. Σε άλλα διαβάσματά μας, το φετινό καλοκαίρι, βρήκαμε εύστοχους και τους παραλληλισμούς του μολυβιού. Ο άνθρωπος μοιάζει με ένα μολύβι σε **πέντε** σημεία σημειώνει άγνωστος μας, του μοναχισμού, άνθρωπος.

Πρώτο: Ένα μολύβι είναι τελείως άχρηστο, αν δεν υπάρξει ένα χέρι που το κρατεί για να γράψει. Αυτό το χέρι, για τον άνθρωπο, είναι ο Θεός.

Δεύτερο:

Όταν γράφουμε, τότε-τότε, πρέπει να χρησιμοποιούμε ξύστρα. Αυτό, κάνει το μολύβι να υποφέρει λίγο, αλλά είναι πιο μυτερό. Και γι αυτό γράφει καλύτερα. Τον ίδιο ρόλο παίζουν και οι δοκιμασίες και οι θλίψεις, στη ζωή μας. Αν δείξουμε υπομονή, μας κάνουν καλύτερους ανθρώπους.

Τρίτο:

Το μολύβι, μας επιτρέπει, πάντοτε, να χρησιμοποιούμε γόμα, για να σβήνουμε τα λάθη της γραφής μας. Έτσι και η μετάνοια - εξομολόγηση, είναι ο μόνος τρόπος για το «σβήσιμο», τη διόρθωση των λαθών - αμαρτιών μας.

Τέταρτο:

Στο μολύβι, αυτό που στην ουσία έχει σημασία δεν είναι το ξύλο ή το εξωτερικό του σχήμα, αλλά ο γραφίτης που περιέχει. Έτσι και στον άνθρωπο, το πιο ουσιαστικό, είναι

,
το εσωτερικό του περιεχόμενο, δηλ. τι έχει η καρδιά του.

Πέμπτο:

Τέλος, κάθε μολύβι, αφήνει ένα σημάδι, ένα ίχνος πάνω στο χαρτί. Έτσι και τα δικά μας γραπτά (οι ενέργειες και οι πράξεις μας), αφήνουν μοναδικά ίχνη - σημάδια, στη ζωή μας. Με συνέπειες και στην επίγεια ζωή μας και στην αιωνιότητα.

Κάθε ένα από τα πέντε σημεία παίρνει πολλή ανάλυση. Είναι σκοπιμότερο, να αφήσουμε την αίσθηση που μας προκαλούν, να αναδιατάξει απόψεις και παρασιωπήσεις σημαντικών στόχων της ζωής, που δε φτάνουν στη μύτη ενός μολυβιού και επομένως δε γράφονται, ούτε αυτοελέγχονται, πριν παραδώσουμε το γραπτό μας στον Κριτή των πάντων, χωρίς αυτό να σημαίνει

και ότι δεν υφίστανται.